

LEPNUMS UN PAZEMĪBA

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Jņ. 2:15-17; Lk. 18:9-14; 1. Jņ. 1:9; Ebr. 11:24-26; Lk. 22:24-27; Fil. 2:3-8.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo katrs, kas pats paaugstinās, taps pazemots, bet, kas pats pazemojas, taps paaugstināts” (Lk. 14:11).

Mēs visi pazīstam cilvēkus ar lielu ego, tādus, kas domā, ka nekad nav kļūdušies. Vai varbūt jūs pazīstat kādu, kurš vēlas kontrolēt un kurš nekad nav atvērts pamācībām vai konstruktīvai kritikai. Vai arī kādu, kas, šķiet, pastāvīgi konfliktē vai ir meistars, kā citus pazemot. Mūsu prāts nekavējoties sāk domāt par citiem, bet īstais jautājums ir: Kā ir ar katru no mums? Norādot ar pirkstu uz citiem un noliedzot lepnumu savā dzīvē, mēs sevi maldinām.

Mēs visi esam cīnījušies ar lepnumu. Mēs visi esam pieredzējuši laikus, kad vēlamies izskatīties, rīkoties, runāt vai šķīst labāki par citiem, jo ticam, ka mēs kaut kādā ziņā esam labāki par viņiem. Kāds reiz teicis, ka lepnums rodas no vēlmes parādīt, ka mūsu dzīvei ir vērtība. Tomēr mums jau vajadzētu zināt, ka mūsu dzīvei ir vērtība, jo mēs esam Dieva radīti, un mēs esam tie, par kuriem Kristus nomira.

Šonedēļ mēs pētīsim lepnuma ietekmi uz mūsu attiecībām ar Dievu un citiem cilvēkiem, kā arī aplūkosim, ko Bībele māca par pazemību attiecībās ar citiem un, protams, ar Dievu.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 18. aprīlī.

Lepnuma stingrās rokas

Lepnums. Domājot par šo vārdu, tu, iespējams, iedomājies lepnu politiķi, bagātu vai slavenu personu vai pāvu. Lepnums ir sajūta, ka tu esi svarīgāks vai labāks par citiem cilvēkiem. Patiešām, uz lepnumu nevar un nevajadzētu pašauties.

Lepnums sākās ar Luciferu, sedzošo ķerubu, kurš kalpoja Dieva klātbūtnē. Mēs nezinām, kad vai kā šīs savtīgās domas ieperinājās viņa sirdī, bet mēs zinām, ka šīs viņa domas Visumā izraisīja to, ko mēs pazīstam kā Lielo cīņu. Mēs redzam, ka sātans ir Dieva pretstats (salīdzini Jes. 14:12-14 un Fil. 2:5-11) Tāpēc mūsu pasaule cīnās ar grēka sekām, kopš sātans iedēstīja Ādamā un levā šaubas un tad kārdināja viņus mīlēt sevi un uzticēties sev, nevis Dievam.

Izlasi 1. Jņ. 2:15-17. Ko šī teksta trīs galvenās atziņas māca par lepnumu un pasaules mīlestību? _____

Vai lepnums var būt pozitīvs? Varbūt ne tajā nozīmē, kā mēs to pazīstam, lai gan mēs varam lietot šo vārdu arī pozitīvā nozīmē, kad runa ir par sasniegumiem vai dziļu pateicību par to, ko kāds cits ir paveicis ("Es tik ļoti lepojos ar tevi!"). Ir svarīgi saprast, ka tiekties uz izcilību, atzīt un novērtēt Dieva dotās dāvanas un spējas nav obligāti lepnums. Saskaņā ar Rakstiem, pastāv pareiza sevis mīlestība (atceries Jēzus pavēli Mk. 12:31, kur Viņš saka, lai mēs mīlam citus tā, kā mēs mīlam sevi), bet tā vienmēr ir nesavtīga mīlestība. Cilvēki arī nav lepni, ja viņu dzīvē ir Dieva klātbūtne un skaidrs mērķis (sk. 1. Tim. 3:1). Cilvēki ir lepni, ja viņi neslavē Dievu par to, ko Viņš dara viņu dzīvē.

Mums jāatceras, ka mūsu īpašumi, spējas un sasniegumi nenosaka mūsu vērtību. Mūsu vērtība vienmēr nāk no Dieva, jo viss, kas mums ir, pat tas, kas mūs kārdina būt lepniem, nāk tikai no Viņa. To mēs nekad nedrīkstam aizmirst.

Pajautā sev: cik lepns es patiesībā esmu? Kā mans personīgais lepnums var ietekmēt manas attiecības ar Dievu un citiem? _____

Pazīt sevi

Divi vīri dodas uz baznīcu Dievu lūgt. Viens ir godāts vecākais, kurš stāv draudzes priekšā pirms dievkalpojuma, lai visi viņu redzētu. Viņš skaļi lūdz, pateikdamies Dievam par savu labo raksturu. Otrs vīrs, sabiedrības atstumtais, stāv dievnama tālākajā galā. Viņa acis ir aizmiglotas asaru dēļ, jo uz pleciem viņš nes grēka nastu. Dievnama tālākajā stūrī viņš krīt ceļos, čukstot izmisumā: “Kungs, lūdzu, esi man, grēciniekam, žēlīgs!”

Izlasi Lk. 18:9-14. Ko tu domā par šiem diviem vīriem? Ko domāja Jēzus? Kāda svarīga mācība ir šeit jums visiem? _____

Mums ir ļoti viegli sevi paaugstināt. Dažreiz tas kļūst par ieradumu palepoties citiem ar saviem sasniegumiem un to, cik mēs esam labi. Bet šīs lietas pašas par sevi nerada nekādu izmaiņu mūsu reputācijā Debesu skatījumā. Patiesībā tas ir pretēji tam, ko mēs varbūt domājam, jo “katrs, kas pats paaugstinās, taps pazemots, bet, kas pats pazemojas, taps paaugstināts” (Lk. 18:14). Jēzus arī iesaka mums izvēlēties zemāko vietu un ļaut namatēvam paaugstināt mūs, ja viņš to vēlēšies (Lk. 14:8-10). Šī apgrieztā valstība, ko māca Jēzus, ir pretstats tam, ko mēs gaidām. “Kristus var glābt tikai to, kurš pazīst sevi kā grēcinieku.” (Elena Vaita “Kristus līdzības”, 158. lpp.)

Apzinoties savu patieso grēcīgo stāvokli un mūsu izmisīgo vajadzību pēc Kristus, mēs varam nākt pie Viņa ar pārliecību, ka, ja “atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības” (1.Jņ. 1:9).

Jo tuvāk mēs nākam Kristum, jo vairāk apzināties savu grēcīgumu un necienīgumu. “Patiesa sevis pazīšana iespējama tikai vienā veidā. Mums jāskatās uz Kristu. Viņa nepazīšana padara cilvēkus tādus, kas ir pārāk paaugstinājuši sevi savā taisnībā.” (“Kristus līdzības”, 159. lpp.)

Ko Dievs domā par lepnajiem? 1. Pēt. 5:5 teikts: “Dievs stāv pretim lepnajiem, bet pazemīgiem Viņš dod žēlastību.” Pateikts ir skaidrāk par skaidru.

Kad tu pēdējo reizi esi piedzīvojis Dieva žēlastību savā dzīvē? (Patiesībā mums vajadzētu piedzīvot šo žēlastību katru dienu.) Mums žēlastība jāparāda arī citiem. Tagad pavadiet laiku lūgšanās, lūdzot Dievu darīt jūs pazemīgus zem Viņa varenās rokas, lai vienīgi Viņš jūs paaugstina istajā laikā. _____

Mozus, pazemīgais kalps

Ēģiptes pils lielās zāles slavināja greznību, baudu un vieglumu. “Možu mācīja visās ēģiptiešu gudrībās, viņš bija varens vārdos un darbos” (Ap. d. 7:22). Viņam bija vara, bagātība un popularitāte, taču šādā dzīves vietā Mozus izvēlējās kaut ko ļoti atšķirīgu. “Kā vēsturniekam, dzejniekam, filosofam, armijas ģenerālim un likumdevējam viņam nebija līdzinieka. Tomēr, redzot pasauli sev priekšā, viņam pietika morāla spēka atteikties no glaimojošajām izredzēm, ko dod bagātība, varenība un slava, ‘izvēloties drīzāk ciest kopā ar Dieva tautu, nekā īslaicīgi baudīt grēka labumus”’. (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 246. lpp.)

Ko Ebr. 11:24-26 mums māca par to, kāpēc Mozus izvēlējās citu ceļu un pazemināja savu statusu?

Mozus vēlākā pazemība ir ievērojama, ņemot vērā to, cik varens vīrs viņš bija un no kurienes nāca. Tomēr ar impulsīvu grēcīgu rīcību (2.Moz. 2:12) viņš zaudēja savu pašpārliecību un pašprietiekamību. Padarot kalnus par klases telpu, Dievs 40 gadus Mozum mācīja to, kas viņam bija jāzina, lai vadītu tautu no verdzības uz Apsolīto zemi. Vara un bagātības, kas būtu bijusi Mozus dzīve Ēģiptē, zaudēja nozīmi, kad viņš domāja par mūžību. Dievs viņu bija ļoti īpašā veidā aicinājis, un Mozus sekoja.

Varbūt vissvarīgākais, ņemot vērā šo tēmu, ir uzrakstītais 4. Moz. 12:3: “(Mozus, bija ļoti lēnprātīgs, lēnprātīgāks nekā visi citi cilvēki virs zemes.)” Mozus, viens no lielajiem Bībeles sentēviem, ir pazīstams ar savu pazemību, ar savu maigumu. Iedomājies, cik atšķirīga būtu viņa dzīve un vadīšanas spējas, ja lepnums būtu ielavījies viņa dzīvē šajos lielajos notikumos: degošais krūms, Ēģiptes mocības, Sarkanās jūras šķērsošana, manna, kas krita no debesīm, tieša sarunāšanās ar Dievu, desmit baušļu saņemšana un Dieva vārdu dzirdēšana pēc tam, kad Mozus bija sitis akmeni.

Padomā par savu dzīvi. Ja kādam būtu tevi jāraksturo, vai viņš minētu tādas īpašības kā “pazemīgs” vai “lēnprātīgs”? Kāpēc jā vai kāpēc ne? Patiesība ir tāda, ka mēs paši no sevis nevaram būt pazemīgi. Grēks ir mūsu dzīves daļa, tāpēc mums tik ļoti nepieciešams Jēzus. Noklausies dziesmu “Es labāk izvēlos Jēzu” (“I’d Rather Have Jesus”) vai vismaz pārdomā šīs dziesmas vārdus – arī saistībā ar Mozu un savu dzīvi.

Lielākā aizvainošana

Iedomājies, ka esi Jēzus māceklis. Tu ceļo kopā ar Viņu, ēd ar Viņu, guli netālu no Viņa un mācies no Viņa, kamēr Viņš transformē neskaitāmas dzīves, arī tavējo. Cilvēki ļoti tiecas pēc Viņa, un tu saproti, cik īpaši ir tas, ka Viņš tevi ir izvēlējis kā vienu no divpadsmit tuvākajiem. Tad tu sāc domāt: kurš ir lielākais no visiem mācekļiem?

Izlasi Lk. 22:24-27. Kurš viens izteikums šeit vislabāk atspoguļo Jēzus vēstījuma būtību? _____

Varētu domāt, ka pēc tik ilga laika kopā ar Jēzu šāda veida strīds būtu pēdējā lieta, kas viņiem varēja gadīties. Bet nē.

Tā vietā, lai viņi būtu apmierināti ar savu aicinājumu, lepnums viņu sirdīs pieauga līdz tādai pakāpei, ka katrs domāja, ka viņš ir labāks par pārējiem. Ir viegli ļauties šādām domām. Bet mums ir teikts, ka “nav nekā tāda, kas Dievam būtu tik aizvainojoši vai cilvēka dvēselei tik bīstami kā lepnums un pašpietiekamība. No visiem grēkiem tas ir visbezcerīgākais un visneārstējamākais” (“Kristus līdzības”, 154. lpp.).

Tas ir ļoti nopietni. Mūsu lepnums aizvaino Dievu vairāk nekā jebkas cits, un tā ir rakstura īpašība, kuru ir grūti pārvarēt, jo bieži mēs to neredzam tādu, kāda tā ir. Savā pašpietiekamības stāvoklī mēs izvēlamies sevi neizvērtēt, jo lepnums ir karalis. Mums jāapstājas, jāveic pašdiagnostika un jālūdz Dievam, lai Viņš atver mūsu acis uz mūsu patieso stāvokli, jo lepnums var būt galvenais iemesls, kāpēc mums šodien nav tuvas attiecības ar Dievu.

Ja tu apzinies, ka tikai Dievs var izņemt lepnumu un savtību no tavas dvēseles, tad apstājies un izsaki šo lūgšanu tagad: “Kungs, ņem manu sirdi, jo pats es nespēju to dot. Tas ir Tavs īpašums. Turi to šķīstu, jo es to nevaru izdarīt Tavā vietā. Glāb mani par spīti tam, kāds esmu, manam vājumam, manam nekristīgajam egoismam. Veido mani, pacel mani šķīstā un svētā gaisotnē, kur manu dvēseli var šķērsot Tavas mīlestības spēcīgā straume.” (“Kristus līdzības”, 159. lpp.) _____

Skaties uz Viņu

Izlasi vēlreiz Lk. 22:27. Kāda šeit ir galvenā vēsts visiem Kristus sekotājiem? _____

Pilnīgi pretēji mācekļu vēlmei būt pārākiem un pretēji viņu uzskatam, ka viņi ir labāki par citiem, mēs redzam Jēzu – pazemības patiesāko piemēru; Jēzu, kurš teica: “Bet Es esmu jūsu vidū kā tāds, kas kalpo” (Lk. 22:27); Jēzu, kurš katru dienu palīdzēja tiem, kam bija kāda vajadzība, jo Viņš bija piepildīts ar līdzjūtību un redzēja ļaudis kā avis bez ganiem. Viņš zināja, ka cilvēcei Viņš ir vajadzīgs vairāk nekā jebkas cits dzīvē, lai gan maz bija to, kas to saprata. Jēzu, kurš atteicās no Debesīm, lai nomirtu par cilvēci ar cerību, ka viņi sapratīs Viņa žēlastības darbu un atsauksies Viņa aicinājumam veidot attiecības ar Viņu.

Izlasi Fil. 2:3-8. Ko tas mums māca par to, kā mums jādzīvo, ņemot vērā krustu? _____

Jēzus paveica visu. Viņš panesa visu. Ja mēs pietiekami ilgi skatīsimies uz Viņu – patiesi un tīri – mēs nevarēsim neapzināties savu netīrību, savu nešķīstumu un izmisīgo vajadzību pēc Viņa savā dzīvē.

Kad mēs raugāties uz Viņu, viss pārējais (īpaši mēs paši un mūsu iedomātais lielums) pilnībā zaudē nozīmi. Kas Jēzus ir, ko Viņš ir darījis un cik ļoti Viņš mīl Savu radību, kļūst par galveno un centrālo. Paša “es” pazudis, ja skatīsimies uz Viņu.

Jēzus. Cik skaists, varens vārds! Viņš ir pazemības iemiesojums. Kad mūsu atvērtās sirdis iepazīst Viņu, kad saprotam, ko Viņš mūsu labā ir darījis, un ļaujām Viņa dzīvības vārdiem ietekmēt mūsu prātu, mēs saprotam, cik lepmi un nežēlīgi mēs patiesībā esam. Ja pat Viņa mācekļi, kas dzīvoja un mācījās no Viņa, cīnījās ar lepnumu, mums nevajadzētu sevi maldināt, ka esam citādi. Galu galā mēs varam augt attiecībās ar Jēzu tikai tad, ja esam pazemīgi.

Pavadi kādu laiku tagad ar Viņu. Paņem Biblii, rakstāmo un kladi vai vienkārši kādu papīra lapu un atrodi kādu kļusu vietu, varbūt pat ārā. Aicini Dievu padarīt maigu tavu sirdi un uzrunāt to. Vārdu pa vārdam uzraksti 138. psalmu. Kuri vārdi tev rakstot īpaši iekrīt acīs? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Jo tuvāk mēs nākam Jēzum un jo skaidrāk uztveram Viņa rakstura šķīstību, jo skaidrāk mēs uztversim grēka pārmērīgo netaisnību un jo mazāk vēlēsimies sevi paaugstināt. Tie, kurus Debesis atzīst par svētiem, ir pēdējie, kas demonstrē savu labo raksturu.” (“Kristus līdzības”, 160. lpp.)

“Pirms pagodināšanas vispirms nepieciešama pazemība. Augstam amatam cilvēku vidū Debesis izraugās darbinieku, kas līdzīgi Jānim Kristītājam ieņem pieticīgu vietu Dieva priekšā. Visvienkāršākais māceklis Dieva darbā ir visspējīgākais. Debesu būtnes var sadarboties ar to, kas netiecas pēc sava goda, bet pēc dvēseļu glābšanas. [...] Bet, ja cilvēki paši paaugstinās, domādami, ka ir nepieciešami Dieva lielo plānu īstenošanai, Kungs no viņiem atsakās. [...] Jēzus mācekļiem nepietika ar pamācībām par Dieva valstības būtību. Viņiem bija nepieciešama sirds pārveidošana, kas tos saskaņotu ar šīs valstības principiem. [...] Maza bērna vienkāršība, sevis aizmiršana un pašāvīga mīlestība ir īpašības, ko tik augstu vērtē Debesis. Tās ir īsta diženuma raksturīgākās pazīmes. [...] Dieva acīs dārga ir ikviena patiesa, grēkus nožēlojoša dvēsele. Viņš savu zīmogu uzspiež cilvēkiem ne viņu augstā stāvokļa dēļ, ne bagātības, ne lielas gudrības dēļ, bet tādēļ, ka tie ir viens ar Kristu.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 436., 437. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādas papildu atziņas par lepnumu un pazemību sniedz šādi Bībeles panti: Mt. 23:12, Ps. 25:9, 149:4 un Jēk. 4:6, 10?
2. Padomā godīgi: kad tu pēdējo reizi “demonstrēji savu labo raksturu”? Kā tas ietekmēja tavas attiecības ar Dievu vai tiem, kuriem tu to demonstrēji?
3. Ko tev, iespējams, vajadzētu mainīt savā dzīvē, lai pazemotos Dieva priekšā un stiprinātu savu ceļu attiecībās ar Viņu?

KOPSAVILKUMS:

Lepnums var būt viens no lielākajiem šķēršļiem, lai augtu attiecībās ar Dievu. Ja mēs jūtamies pašpietiekami un neapzināmiem savu vajadzību pēc šīm attiecībām, mēs vienkārši pēc tām nedzīsimies. Savukārt Jēzus bija pazemīgākais Cilvēks uz zemes un vispilnīgākais piemērs tam, kā veidot tuvas attiecības ar Dievu.